



23 Octubre, 2017

Els cors de l'Orfeó Català estrenen 'Considering Matthew Shepard', un cant a l'amor i la sensibilitat

# Missatge de pau al Palau

## ESCENARIS

Jorge de Persia  
 Barcelona



Com sempre, per a una inauguració de temporada s'espera una festa. I en aquest cas això va ser el que ens va proposar la casa de l'Orfeó Català amb l'estrena europea de *Considering Matthew Shepard*, que va ser en el seu inici un rèquiem i es va ampliar per a l'escena.

Un missatge de pau lleument entelat per la protesta d'un espectador, "Jo he vingut a sentir un concert!", davant la proclama des de l'escenari -al meu entendre fora de lloc; n'hi havia prou amb un comunicat escrit de premsa- a favor de la llibertat dels "presos polítics" responsables d'Òmnium i l'ANC. La veu va quedar aixafada pel soroll d'aplaudiments i crits de "Llibertat!" i l'onejament algunes estrelades (sempre a la mà) a favor dels empresonats, malgrat que la

**Un espectador que va alçar la veu contra una proclama pels 'Jordis' va ser apaivagat amb crits de "Llibertat!"**



Un moment de l'actuació dels cors amb Els Amics de les Arts al Palau de la Música Catalana

DI NOZZI LORENZO / PALAU DE LA MÚSICA

música aviat va traslladar la tensió a la reflexió i la quietud.

Va continuar la festa amb un missatge de pau i d'amor contra la barbàrie, ja que la proposta musical rememorava la mort de Matthew Shepard per brutal assassinat al seu Wyoming el 1998. Tenia només 22 anys i la brutalitat de la desraó va posar fi a la seva vida per ser gai. La justícia va dir després la seva paraula, però la seva vida és irrecuperable i l'escena és un dels llocs on es pot donar testimoni,

protesta i prèdica per la comprensió i el respecte envers l'altre, especialment si és minoria. Una cosa que fins i tot en societats avançades com la nostra està cada vegada més en qüestió per la massa informe, el masclisme i l'acció tribal.

Què es pot oposar a la desraó i la força bruta? El compositor Craig Halle Johnson (Minnesota, 1962), de sòlida formació acadèmica, va treballar commogut per aquesta circumstància i va deixar ara en mans de Simon Halsey, director de

l'Orfeó, aquesta responsabilitat de l'estrena, a la qual es van presentar cors de l'Orfeó -vull destacar la feina del Cor de Noies que dirigeix Buia Reixac, i en general la bona feina en homogeneïtat i sensibilitat de tothom-. Diversos solistes van lluir en un estil musical senzill, directe, que invoca l'emoció, com ara la Big Mama Montse; la soprano Marta Mathéu, que va fer una de les últimes boniques melodies; la mezzo Marina Rodríguez; el tenor Manu Guix, còmode en aquest

estil, i el bariton Joan Martín-Royo, destacat en el seu diàleg amb el cor. A ells s'hi van afegir, juntament amb projeccions d'imatges, Els Amics de les Arts (desiguals) i el grup instrumental.

L'obra per si mateixa ens proposa ofici, sense accedir a un nivell musical d'exigència, i és excessivament llarga i reiterativa. La part instrumental té alguns interludis que no són en el nivell d'allò que es diu *solista*, encara que resulten emotius i ben construïts, i els cors

tenen un tractament homofònic (només al final alguna polifonia sil·làbica), amb color, però sense compromís, i -tal com aclareix l'autor sobre les fonts literàries- algun moment més intens de cant pla o un quartet vocal de solistes sempre en un ambient minimal. El director (bona feina) va fer gran esforç pel que fa a l'homogeneïtat i per haver donat vida a allò que podia haver finalitzat abans i haver estat dotat d'un llenguatge més creatiu i no merament sensitiu.●